

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. X. Admodum Deo gratas esse aspirationes circa peccata probatur
exemplo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

ferreo vel plumbi laminâ, & celte sculpamus ^{Tob 19.}
 in silice cordis nostri: dicatur de nobis, licet ^{24.}
 dispari longè sensu, peccatum eorum scri-
 ptum est stylo ferreo in vngue adamantino ^{Iere. 17.}
 & exaratū super latitudinem cordis eorum, ^{1.}
 videlicet vt ea semper habeamus ob oculos,
 nec eorum memoriã deponamus vmquam,
 sed in ijs cogitandis toti simus, quoad audi-
 tui nostro det Deus gaudium & lætitiã, di-
 cātque; fili remittuntur tibi peccata tua: Va-
 de in pace, & ampliùs noli peccare.

CAPVT X.

*Admodum Deo gratas esse has aspira-
 tiones circa peccata, probatur
 exemplo.*

THAIDEM Alexandrinam Paphnutij ab- ^{In vitis}
 batis operâ & cohortatione ad Deum ^{pp.}
 cōuersam, accepimus, ea omnia quæ mere-
 tricio sibi quæstu parasset in foro congesta,
 frequētissimâ spectâte & stupente multitu-
 dine combussisse, eiusdémque Abbatis con-
 silio feminatum monasterium ingressam,
 cellâ se inclusisse, ibique continenter & sine
 intermissione antea ctæ vitæ sordes lacrymis
 eluisse, solóque pane & aqua vitam susten-
 tante corpus inediã macerasse. Cúmque ab

E 2 ea

ea digrederetur sanctus Abbas, quæsiuisse ex eo ut traderet sibi orandi certam aliquam rationem, quam teneret deinceps. cui Paphnurius. Caue ausis impurâ linguâ, oræque obsceno tuo, atque tot turpitudinum fœditate inquinatissimo, vsurpare Sanctum Dei nomen. Hæc autem tibi erit postquam proclideris in genua orientem versus, oratio. *Qui plasmasti me, miserere mei*, huiusque orationis assidua repetitione diem noctemque consumes. Accuratè illa quidem obsecuta est Sancto Abbati, neque ausa toto triennio sacrosanctum Dei nomen proferre: nimirum una erat ei cura & cogitatio delendorum peccatorum, in idque toto pectore incumbens supplicibus votis Dei efflagitabat opem, à cuius etiam nomine præ reuerentia abstinebat, aliud interea nihil animo, nihil ore agitans, quàm quòd sibi præscriptum erat. *Qui plasmasti me miserere mei*: tali autem labore & prece exacto triennio visum est Paphnutio magnum Antonium consulere, an sua essent huic pœnitenti condonata crimina; Itaque magno Antonius religiosorum cœtu in unum coacto, iubet eos noctem insomnem ducere, orationique vigilantes instare, ut cuius rei sciscitandæ, cognoscendæque causa venerat Paphnutius eam diuina bonitas patefacere dignaretur. Dum fit ut iussum erat, ecce tibi Paulum, sancti Antonij discipulorum omnium

omnium facile principem, qui cælum suspi-
 ciens, erectum ibi cubile auro gemmisque
 præfulgens miratur, erat id cum magnitudi-
 ne nobile, tum artis varietate distinctum, ad
 cuius custodiam quasi excubabant quatuor
 augustâ specie & miri decoris puellæ virgi-
 nes. Interea dum oculos tam iucundo tam-
 que insolito pascit aspectu, venit ei in men-
 tem cogitare, nulli alteri instructum illud
 regium cubile, quàm magistro suo Antonio,
 quo quidem aut virtute præstantiorem, aut
 meritis superiorem sciebat neminem. Inter
 hæc, voce de cælo delapsa monetur, non
 Antonio hanc gloriam, at Thaidi meretrici
 pię paratam. Quintodecimo itaque die post,
 cum vitâ decessit sancta peccatrix, ad cæle-
 stes amplexus & nuptias Agni, euocata cæ-
 lestis huiusce thalami facta est consors.

O quàm tibi grata accidit summe Deus
 animi demissio! ô quantum placet pecca-
 torum assidua recordatio! Verè de te pro-
 nuntiauit Iudith. Superbi ab initio non pla- c. 9. 16.
 cuerunt tibi, sed humilium & mansuetorum
 semper tibi placuit deprecatio. Verè psal-
 mographus: Tu populum humilem saluum
 facies & oculos superborum humiliabis. Re- Psalm. 17.
 spicis in orationem humilium, & non sper- 28.
 nis preces eorum. Quis sicut Dominus Deus Psalm.
 noster qui in altis habitat, & humilia respi- 101. 18.
 cit in cælo & in terra? Verè de te cecinit

E 3 Iobus

c. 5. 11.

Iobus. qui ponit humiles in sublime & merentes erigit sospirate. Quæ autem maior humilitas, aut quòdnam illius illustrius argumentum, quàm toto vitæ tempore perpetuò figere obtutus in miseriam suam, suæque facinora? quàm numquam superfedere laboriosa hac & molesta sanè cogitatione? quàm continenter Dei misericordiam, suppresso præ reuerentia eius nomine, implorare? Se ream, se omni supplicio dignissimam, nocte dieque inclamare? Iacere in puluere? squallorèque & situ marcere, & carcere conclusam, vitam aqua & pane egrè tenere?

Sed non abièrè hæc omnia sine amplissima mercede. Quàm breuem triennij laborem, quàm longum quietis tempus est consecutum! quid per breue triennium ad æternitatem quæ finem nescit? quæ nullo circumscribitur aut clauditur termino? Quàm momentaneum & leue tribulationis ipsius, quàm æternum gloriæ pondus operatum est. Et quæ Dei nomen vsurpare præ humilitate & reuerentia erubuit, tenet modo calculum candidum & in calculo nomen nouum scriptum, quod nemo scit nisi qui accipit. Habet, inquam, nomen Agni & nomen patris eius fronti suæ inscriptum, vt ab omnibus agnoscat esse non alterius quàm Dei.

O quàm dispar temporum conditio & status! Veratur in hac mortali vita Deum nomi-

Apoc. 2.
17.Apoc.
14. 1.

nominare. In illa immortalī, aliud nihil habet in ore, aliud nihil in pectore: assidue eius laudes prædicat: aliàs quidem cum beatis spiritibus identidem clamat, Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus exercituum, plena est omnis terra gloria eius: aliàs verò cum quatuor & viginti senioribus. Benedictio & claritas & Sapiencia & gratiarũ actio, honor, virtus & fortitudo Deo nostro in sæcula sæculorum. Sic mutantur vices: sed eas mutat pœnitentia, humilitas, iugisq̃ peccatorum recordatio, longèq̃ à vero absumus, si nos alia re acceptiores Deo fore arbitramur. Et licet magna sit humilitas, etiam à Dei nomine præ reuerentia se abstinere, non est tamen immoderata: iusta ea est & summa cum æquitate coniuncta. Enimverò multis est nominibus indignissimus peccator, qui lingua sua tot fœdata impuritibus, tot inquinata spurcijs, tot libidinibus deturpata, purissimum illud, sanctissimum omniq̃ honore prosequendum Dei optimi maximi nomen proferat. In quam sententiam adduci potest illud regij vasis, quo improbis interdicitur, tum præcepta & iustificationes altissimi memorare, tum pactum cum prioris testamenti patribus intum insolenter iactare. Quare (inquit) tu enarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Si enim improbus

Psal. 49.
16.

E 4 Dei

Dei leges institutaque enarrare, multo magis ipsum eorum auctorem nominare verabitur. Quæ quidem non sic volo accipi, quasi peccatori quantumvis impuro, impio & sceleroso nefas sit sacrosanctum Dei nomen proferre: quo id enim iure quæve ratione prohibitum? hoc tantum contendo, licitè id nec sine merito & ingenti diuinæ benevolentia accessione fieri: nemo enim diffiteri potest insigne illud esse demissi animi, Deoq; subiecti argumentum, nec non illustre quâ illum prosequitur & colit obseruantia pignus & monumentum.

Atque vt concludam quidquid huc spectat: equidem existimo nihil habendum antiquius, nihil crebrius vsurpandum frequenti recordatione peccatorum, & hoc affirmare possum, vt quisque huic exercitio insistat maximè, ita maximè spiritualis viri perfectionem, laudemque consequetur. Atque vt tandem plurimorum occurram querelæ (iustane an iniustæ, modò non disputo) qui nec se orare posse, & continenter distrahi, nec suppetere quod cogitent inter orandum assidue queruntur, hoc vnum addo. Imitentur hi, quam supra dixi sanctam peccatricem, neque mentem altis & subtilibus pascere cogitationibus, in quibus plerumque multa latet vanitas, eis sit curæ, distineantur Dei ope imploranda: humilient sese sub potenti manu

nu Altissimi; agnoscant ob multitudinem & grauitatem peccatorum suorum omni se bono vitæque ipsa indignos.

Et quamquam sexcenties & amplius vsurparint illud, de quo paulo antè. Qui blasphemasti me, miserere mei. Iterum atque iterum eadem repetant, intelligantque non capi Deum artificio orationis aptè & eleganter contextæ, neque verborum ornatu diuinam maiestatem deliniri. A page ista, capitur autem, deuincitur, & tamquam irretitur humilitatis actionibus, animoque contrito & humiliato, qui quoties se eius sistit obturibus, quamlibet easdem ingeminet preces, easque sermone horrido, inculto, agresti & incondito, qualis erat sanctæ illius peccatricis, nouerit tamen nihil se illi auditu iucundius exhibere posse. Verum de eiusdem inter orandum repetitione sermonis, haud ita multo post agendum.

E 5 CAPVT